

При образеца, който носи названието „Картон за описание на старопечатна книга, вестник или списание“, новите елементи, които включва, са: при посочването на постоянното местонахождение на обекта да се отбележат името на селището, учреждението, при частната сбирка - трите имена на собственика, ул. №...; заглавие; липсващи броеве при периодичното издание; повредени броеве или липсващи страници и части от тях (точно указание на унищожените части - страници до ред...); дребни „лакуни“ и нечетливи пасажии (брой, страница, от ред до ред, като се цитира и край на запазения текст); подвързия и общо състояние, начин на пазенето; двойни или повече екземпляри¹⁸.

Това представлява предложението на Хр. Гандев за изработване на показалци, които да обхванат печатната, писмената и документалната продукция от епохата на Българското възрождане. Вероятно тази си идея ученият предлага на заседанието от 27 октомври 1944 г. на БИД, на което е избран за негов библиотекар. Там той предлага *„при Дружеството да се уредят архивна и археологическа комисии, които да приведат в известност архивите и старините в провинциалните библиотеки, читалища и пр. Да се искат кредити от МНП за тази цел“*¹⁹.

Начинанието не се осъществява, но изработването на такъв тип описи и показалци е възприето като перспективна задача. През 1957 г., макар и не в предлагания от Хр. Гандев мащаб, вече има резултат - Маньо Стоянов издава двутомния си труд „Българска възрожденска книжнина“. Този Репертоар обхваща печатните издания от съответната епохата и е оценен от Ал. Бурмов, редактор на изданието, като *„богата съкровищница от данни и насоки за цялостното и всестранно проучване на епохата на Възраждането“*²⁰. В увода към том първи М. Стоянов благодари за съветите и ценните указания на ст. н. с. Д. Иванчев и проф. Хр. Гандев, доц. Г. Боршуков и Ив. Стойчев. Първите двама са и рецензенти на изданието. От друга страна, начинът на изработване на показалците, приложени в Репертоара, много напомня на Предложението на Хр. Гандев, което е още едно доказателство за приемствеността на идеите в този клон на историческата наука. И досега изданието се ползва от всички изследователи на епохата и улеснява работата им.

Друг историк, който през 40-те и 50-те години на ХХ в. свързва много плътно името си с изворознанието в България, е Ал. Бурмов²¹. През 1949 г. заедно с Петър Георгиев той публикува „Българският печат от зараждането му преди Освобождението до 1918 г.“ - лекции, четени в Журналистическата школа при Дирекцията на печата и Съюза на журналистите. За да представят едно периодично из-